

LOIMAAN EVANKELISEN KANSANOPISTON LEHTI

Kolmaskymmenesensimmäinen vuosikerta

N:o 1

Maaliskuu

1972

Toveripäivät 11—12. 3. 1972

Tervetuloa

LOIMAAN EVANKELISEN KANSANOPISTON

t o v e r i p ä i v ä t

3. VUOSIKURSSIN 30-VUOTISJUHLAT

13. VUOSIKURSSIN 20-VUOTISJUHLAT

23. VUOSIKURSSIN 10-VUOTISJUHLAT

KANSANOPISTOLLA LOIMAALLA 11.—12. 3. 1972

"Sanassas mua pidä, Jeesus!"

OHJELMA :

LAUANTAINA 11. 3.

Kello 14 Kahvi

- „ 14.30 Opiston tervehdys ja keskustelu aiheesta "Jumalan sana tänään."
Aarre Kiveinen
- „ 16 Päivällinen
Toveriliiton johtokunnan kokous
- „ 17 Toveriliiton vuosikokous. Sääntöjen määräämät asiat.
Japaninlähetykskolehti 10,— Herran työlle
- „ 18.30 Opistomerkkijuhla. Jokinen, Pulli, Uuksulainen.
Merkkienjako ja opiskelijaohjelmaa
- „ 18.30 Juhlakuoron harjoitus
- „ 19.30 Iltatee
- „ 20 Eri vuosikurssien kokoukset ja esittäytyminen — Vapaa sana —
Iltahartaus, Heikki Lehtimäki

SUNNUNTAI 12. 3.

Kello 8.15 Lipun nosto

- „ 8.20 Aamiainen
- „ 10 Jumalanpalvelus ja H.P.E. Kanta-Loimaan kirkossa.
Saarnaa: rov. Viljo Pulli
- „ 12.30 Kirkkokahvi, (Aluehuoltajien kokous klo 12 opettajain huoneessa)
- „ 13.30 Päiväjuhla. Erelä, Jokinen, Pulli, Sivula, Valkama. Opiskelijaohjelmaa. Japaninlähetykskolehdin jälkikanto. Ohjaajana Erelä
- „ 16 Päivällinen
- „ 17.30 Iltajuhla Jokinen, Jaatinen, Uuksulainen. Opiskelijaohjelmaa, vapaa sana, uskontunnustus ja päätös
- „ 19.30 Iltapala

Tervetuloa

LOIMAAN EVANKELISEN KANSANOPISTON LEHTI

Minä sairastin ja te kävitte minua katsomassa

Nämä sanat Jeesus lausui opetuslapsilleen kertoessaan heille vertauksen viimeisestä tuomiosta. Oppilailleen Jeesus puhui myös kertoessaan kymmenestä neitsyestä ja uskotuista leivisköistä. Otsikossa kiinnittää huomiota tuo pieni sana minä. Kuka on minä, joka sairastaa? Toisaalta kysymyksen herättää se, keitä ovat ne, jotka käyvät katsomassa?

Ensiksi: kuka on tuo minä?

Matteuksen evankeliumi antaa tähän kysymyksen selvän vastauksen. Hän on ihmisen poika tai kuningas, siis Jeesus Kristus, joka kerran saapuu tuomitsemaan eläviä ja kuolleita. Kuinka on ymmärrettävissä, että Jeesus kertoo sairastaneensa. Evankeliumit eivät missään kerro hänen sairastaneen. Profeetta Jesaja kertoessaan Herran palvelijasta (Jes. 53) sanoo kuinka tämä oli kipujen mies ja sairauden tuttava, halveksittu, ylenkatsottu, jota ei minään pidetty. Tämän Jesajan kärsivän Herran palvelijan on katsottu tarkoittavan Kristusta. Yleensä evankeliumit kertovat Jeesus olleen paljon tekemisissä sairaiden kanssa — ei itse sairastaen — vaan sairasten parantajana. Tästä Vapahtajan toiminnasta muistamme lukuisia esimerkkejä, joita ei nyt ole tarpeen luetella. Totisesti meidän sairautemme hän kantoi, kuten Jesaja vakuuttavasti ennakoi. Tässä on pääpaino, kun evankeliumit kertovat Jeesuksesta ja sairaudesta. Minän ymmärtäminen Jeesukseksi onkin käsitettävä toisin. Jeesus on ihmisen poika. Hän tuli ihmiseksi. Paavali kirjoittaa Filippiäiskirjeen toisessa luvussa ”Olkoon teillä se mieli, joka myös Kristuksella Jeesuksella oli,

joka ei, vaikka hänellä olikin Jumalan muoto katsonut saaliikseen olla Jumalan kaltainen, vaan hän tyhjensi itsensä, otti orjan muodon.” Jeesus eli syvästi ihmisen osan. Hän samaisti itsensä meihin. Tämä yhteys oli niin kiinteä, että hän sanoo: kaikki mitä olette tehneet yhdelle näistä vähimmistä veljistä, sen te olette tehneet minulle.

Näin siis tämä ”minä sairastin” on ymmärrettävissä siten, että sairaassa ja muuten kärsimään joutuvassa lähimmäisessä kohtaamme itse Jeesus, tuon kuninkaan ja tuomarin. Jokin aika sitten oli kristillisessä lehdistössä keskustelua siitä, kohtammeko esim. rappioalkoholistissa Kristuksen, eikä pikemminkin sielunvihollisen vallassa olevan ihmisen. Kysymys on varmaankin aiheellinen eikä ollenkaan yksioikoinen vastattavaksi. Kun Jeesus puhuu vähimmistä veljistä, hän ei mitenkään yksilöi, keitä he ovat. Puhe vähemmistä veljistä on varmaan tarkoituksellisesti osoitteeton. Kysymyksessä on rakkauden osoittaminen toiselle ihmiselle. Rakkaus ei tunne rajoja.

Se ei valikoi, ketä auttaa. Siksi vähimpien veljien luvun tulee jatkuvasti kasvaa, kunnes se käsittää kaikki maailman apua tarvitsevat. Tuskinpa voidaan kieltää, että Jeesus voidaan kohdata myös elämän laitapuolen ihmisessä. Toinen näkökohta tukee tätä ajatusta. Jeesus kuoli kaikkien ihmisten puolesta. Jokainen ihminen on luotu Jumalan kuvaksi ja on Jeesus veren hinta. Siksi on jokainen ihminen rakkautemme arvoinen. Ja jos meidän rakkautemme saa hänet kokemaan jotain Jumalan ih-

misrakkaudesta, silloin apumme ei ole ollut turha. Jokaisessa on kaiken loankin keskelä jotakin arvokasta. On varmaankin valikointia ja laskelmoimista, jos ensiksi py-sähdymme ajattelemaan, kannattaako auttaa ja sitten kenties kuljemme ohi. Näin tuo minä voi olla kuka tahansa lähimmäinen ja toisaalta kenessä tahansa avun tarpeessa olevassa ihmisessä voimme kohdata Kristuksen.

Keitä ovat ne, jotka kävivät katsomassa sairastavaa? Evankeliumi vastaa selvästi. He ovat niitä, joille kuningas sanoo: "Tulkaa minun Isäni siunatut ja omistakaa se valtakunta, joka on teille valmistettu maailman perustamisesta asti." Tälle joukolle on ominaista se, että he ovat eläissään kohdanneet ihmisä jotka ovat olleet puutteessa. He eivät ole kulkeneet ohi, vaan ovat vaeltaneet osan matkaa puutteenalaisten kanssa. Näin he tietämättään ovat kohdanneet kuninkaan ja mestarin, ovat tehneetkin tekonsa hänelle. Tuossa vertauksessa viimeisestä tuomiosta kiinnittää huomiota se, että vanhurskaat eivät luettele tekojaan. He eivät edes tiedä koska ja missä he ovat sellaista tehneet. Mutta tuskinpa voi toisin ollakaan. Painopiste ei nimittäin ole itse tekojen suorittamisessa, vaan siinä että palvelukset on suoritettu kuninkaalle itselleen. Teot eivät ole olleet itse valittuja vaan luonnollinen tapa elää toisten ihmisten kanssa. Luther korosti voimakkaasti, että teot eivät saa olla valikoituja, vaan niiden on tapahduttava luonnollisissa yhteyksissä, omassa kutsumuksessa. Usko on niin voimallinen ja elävä asia, että se luonnostaan tekee hyvää. Aivan kuten täytetty vesiasia pulppuaa yli laitojen, niin on rakkauden synnyttämän uskon laita.

Tämä meidän aiheemme on voimakkaasti eettinen. Mutta mitään pakottavaa tai vaativaa sävyä siinä ei ole. Jeesus asettaa kristityn uskonkilvoituksen käytännölliseksi toteutumismuodoksi palvelevan rakkauden. Sitä on uskon arkinen todellisuus. Rakkautta ei voi käskää. Se on spontaania samoin kuin siitä johtuvat teotkin.

Toinen ihminen on meidän uskomme todellinen koetinkivi, nimenomaan sellainen, joka tarvitsee apuamme. Tätä Jeesus korostaa paitsi tässä kertomuksessa viimeisestä tuomiosta, myös siinä tilaisuudessa,

jossa eräs tekee hänelle kysymyksen: "mitä minun pitää tekemän, että iankaikkisen elämän perisin?" Jeesuksen vastakysymykseen mies vastaisi Juutalaisen uskontunnustuksen sanoin: "Rakasta Herraa sinun Jumalaasi ja lähimmäistäsi niinkuin itseäsi." Juutalaiselle lähimmäinen oli tarkoin määrätty ja valikoitu, oman kansan, oman ystäväpiirin jäsen. Vaikka tuossa uskontunnustuksessa onkin lähimmäisrakkauden käsky, se on kuitenkin rajoitettu. Jeesus julisti rajoittamatonta rakkautta. Ei tule valikoida. Toinen huomiota kiinnittävä seikka on se, että kirjanoppinut tiesi, mitä on tehtävä. Pelkkä tietokaan ei riitä, eikä asioihin perehtyminen, ettei se johda käytännön elämässä konkreettisiin ratkaisuihin. Ihmisen hurskauden ytimen muodostaa rakkauden hallitsema elämäntapa, joka yhtä varauksettomasti asettuu lähimmäisen palvelemiseen kuin kokosydämisesti alistuu Jumalan tahtoon. Oikeaoppiselle juutalaiselle Jeesus kertoo, mitä merkitsee Jumalan tahdon mukainen elämäntapa käytännössä. Jeesus puhui hänelle vertauksen laupiaasta samarialaisesta. Lähimmäinen on jokainen rodusta, kansallisuudesta ja uskonnosta riippumatta. Siksi meidän ei tule ensisijaisesti kysyä, kuka on minun lähimmäiseni, vaan mieluummin, kenen lähimmäinen minä olen. Me olemme kuulleet näistä asioista. Vaikeus on käytännön toteutuksessa. Raamattu kuitenkin väijäämättömästi todistaa, että ellei jumalanpalvelukseemme sisälly lähimmäisen palvelemista, silloin se ei ole puhdas ja tahraton. Kun me kokoonnumme seurakunnan jumalanpalvelukseen, se merkitsee Jumalan diakoniaa meitä kohtaan, että me voisimme palvella toisia ihmisiä. Jaakob kirjoittaa 1:27: "Puhdas ja tahraton jumalanpalvelus Jumalan ja Isän silmissä on käydä katsomassa leskiä ja orpoja heidän ahdistuksissaan ja varjella, ettei maailma saastuta". Hebrealaiskirjeen kirjoittaja sanoo: "Älkää unohtako vieraanvaraisuutta, sillä sitä osoittamalla monet ovat saaneet pitää vierainaankin enkeleitä."

Uuden testamentin lehdillä kulkee tällainen voimakkaasti eettinen linja, joka on suuntautunut lähimmäisiin. Usko on asia, joka näkyy asenteissamme toisiin ihmisiin. Nyt voi joku ajatella, että onko hyljättävä

Jumalan sana tänään

Alustuspuheenvuoro Toveripäivillä 11. 3. 1972

"Raamattu on kristillisen uskon ja elämän korkein ja ainoa ohje." Tämä oli uskonpuhdistuksen keskeisin näkemys Jumalan sanasta ja niin opettaa kristinoppimme vielä tänäkin päivänä. Mutta miten on todellisuudessa? Pitääkö tämä paikkansa vielä tänään? Nykyisenä aikana tuntuu yleinen virtaus olevan se, että kaikki vanhat — myöskin vanhat ja pyhät kristilliset arvot — halutaan repiä alas. Näin on myöskin silloin, kun ajattelemme Jumalan sanaa. Ei tarvitse olla mikään selvänäkijä huomatakseen, miten Jumalan sanan arvovaltaa halutaan aivan julkisesti horjuttaa, se halutaan poistaa esim. koulujen opetusohjelmista ja kaikella tavalla tehdä kyseenalaiseksi, niin että meidän aikamme joutuu vakavasti kysymään: Onko Jumalan sana enää Jumalan sanaa?

Olisi jotenkin ymmärrettävää, jos Jumalan sanaa vastaan kohdistetut hyökkäykset

Lutherin korostama periaate: ihminen vanhurskautetaan yksin uskosta, yksin armonsta Kristuksen tähden. Vanhurskas muuten tarkoittaa sellaista, joka kestää Jumalan edessä tuomiolla. Aiheemme on otettu viimeistä tuomiota käsittelevästä vertauksesta. Ristiriita on näennäinen. Teot eivät ole pelastuksen syy, vaan seurausta siitä, että ihminen uskoo Jumalaan ja Jeesukseen hänen syntiensä sovittajana. Tämän mukaan elääksemme me tarvitsemme paljon voimia. Evankeliumi on Jumalan voima meille jokaiselle. Syventyminen Jumalan sanaan, rukous ovat meille voimanlähteinä kilvoittelemisessa sanan tekijöiksi eikä vain kuulijoiksi.

Eero Uuksulainen

Raamattutunti, joka on pidetty evankelisillä talvipäivillä Turussa tammikuussa 1972.

entistä voimakkaammin tulisivat taholta joka muutenkin on ateistisen elämäntätoumuksen sävyttämä. Järkyttävää tässä asiassa on se, että tämä Jumalan sanan arvovallan horjuttaminen on saanut kannattajia myös Suomen ev.-lut. kirkon piirissä, toisin sanoen, on pappeja, jotka eivät jaksu tai halua uskoa, että Jumalan erityinen ilmoitus historiassa on kirjallisena todistuksena säilynyt meille Raamatun sanassa.

Sekin olisi vielä jotenkin ymmärrettävissä, jos joku yksityinen pappi esittäisi omat epäilyksensä Raamatun sanan aitoudesta Jumalan sanana, mutta yhä järkyttävämmäksi tilanne käy, kun täytyy huomata, että tähän joukkoon lukeutuu niitä, joiden vastuulla on kirkkomme pappisopetus.

Jokainen toveriliittolainen on varmasti tietoinen siitä, mikä on tunnetuin tällainen hyökkäys Raamatun arvovaltaa vastaan. Helsingin Yliopiston teologisen tiedekunnan opettaja, vt. apulaisprofessori Heikki Räisänen piti viime marraskuussa Helsingissä esitelmän. Siinä hän esitti räikeästi kirkkomme tunnustuksen vastaisia käsityksiä siinä laajuudessa, ettei sellaista koskaan aikaisemmin ole tapahtunut kirkkomme piirissä. Räisänen sanoo, että Raamattu ei olennaisesti eroa lainkaan muista kirjoista! Ja kuitenkin Raamatun sana todistaa itsestään: "Pyhän Hengen johtamina ihmiset ovat puhuneet sen, minkä saivat Jumalalta". 2. Pt. 1:21.

Mistä muusta kirjasta voidaan sanoa näin tai mikä voi näin itse todistaa itsestään? Ei mikään! Räisänen väittää, että Raamattu on sisäisesti ristiriitainen ja sen sanoma Kristuksesta on epäselvä. Raamatussa on erilaisia käsityksiä, esim. Jeesuksen ihmiseksi tuleminen, hänen ristinkuolemansa sovittava merkitys ja hänen ylösnousemuksensa. Näille ei voi Räisänen mukaan antaa mitään yleispätevää arvoval-

taa muiden käsitysten joukossa. Ei myöskään voida hyväksyä, että UT ja VT muodostaisivat ennustuksen ja täyttymyksen muodossa kokonaaisuuden. VT:n arvoa kristityille on toki arvosteltu ennenkin. On totta, että Jumalan ilmoitus VT:ssä ei vielä kohoa Jeesuksen evankeliumin kirkkautteen, mutta siinä ovat kuitenkin kristinuskon juuret. Jeesukselle se oli Jumalan ilmoitusta ja se uusi, mitä hän julisti, nousi sen pohjalta. On myös laskettu, että VT sisältää yli kolmesataa Jeesuksen elämää kuvaavaa profetiaa! Aivan Raamatun vastaisesti Räisänen edelleen väittää, että tie Jumalan luo on mahdollista ilman Kristusta ja Raamattua. On taas unohtunut se, mitä Jeesus sanoo esim. Joh. 14:6. Räisänen haluaa siis kokonaan tehdä tyhjäksi Raamatun arvovalan ja se mikä jää jäljelle on — ihmisen oman ajattelun ja kokemisen arvovalta. Näin siis puhuu ev.lut. kirkon pappi ja kun se on julkisesti esiin tuotu, joudumme jokainen ottamaan siihen kantaa — puolesta tai vastaan.

Jumalan sanan tulisi olla meidän jokapäiväisessä käytössä. Sen tulisi olla Elämän Leipä meille. Mutta miten me itsekin siihen suhtaudumme? Erityisesti me toveriliittolaiset joudumme tämän kysymyksen eteen vakavasti pysähtymään. Meillä on oma säännöllinen päivittäinen Raamatun lukumme. Vai onko? Olemmeko muistaneet pysyä siinä: puoli lukua joka päivä säännöllisesti Sanan tutkistelua. Se ei ole paljon ja kuitenkin jo sen lukeminen saatta antaa hyvin paljon meidän arkiseen elämäämme. Nyt, kun mietimme Jumalan sanaan suhtautumista yleensä, on hyvä myöskin miettiä sitä, onko päivittäinen Raamatun lukumme tällä tavalla mielekästä. Puoli lukua päivässä lukiessamme saamme Raamatun luetuksi vajaan seitsemässä vuodessa. Oman Raamattuni ensimmäisen luvun yläpuolella on päiväys 28. 1. -66 ja tänään tätä kirjoittaessani olen lukenut Paavalin sanoja Vapahtajasta: ”Vapauteen Kristus vapautti meidät...” (Gal. 5 a). Jos toveripäivillä katsoimme asialliseksi jatkaa entiseen tapaan, olisi kenties mielekästä sopia yhteinen lähtökohta ja sitten opistolehden välityksellä pitää toveriliittolaisia ”ajan tasalla”, niin että jokainen voisi tarkistaa tilanteen ja

se, joka jostakin syystä on jättänyt lukematta, taas pääsisi yhteiseen rytmiin.

Jumalan sanaa vastaan siis hyökätään, sen arvovaltaa yritetään horjuttaa. Kuitenkin se on ainoa pysyvä, johon aina voimme luottaa. Eikö olekin turvallista muistaa Jeesuksen sanoja: ”Taivas ja maa katoavat, mutta minun sanani eivät koskaan katoa”. (Matt. 24:35) Onko sinulla, toveriliittolainen, varaa hyljätä tämä perustus?

— — — —

Keskustelukysymyksiä: 1) Miten voimme todistaa Jumalan sanan olevan ainutlaatuisen, todella elämän sanaa? 2) Mitä Jumalan sana minulle henkilökohtaisesti merkitsee? 3) Miten me Toveriliiton piirissä voisimme tuoda Jumalan sanaa esille itsemme ja toistemme hengelliseksi rakennukseksi?

Aarre Kivinen

Te saatte

”Te saatte ilolla ammentaa vettä pelastuksen lähteistä.” Jes. 12, 3.

Toveripäivät ovat lähellä kohta saamme taas suurena joukkona tavata toisemme. Saamme myös ilolla ammentaa janoisiin ja kuiviin sydämiimme vettä pelastuksen lähteistä. Sydämellisesti tervetuloa kaikki toveriliittolaiset toveripäiville!

Ehkä moni toveriliittolaisistakin on menettämässä toivonsa. ”Olen niin huono. En pääse irti syntitottumuksistani. En voi tunnustaa Jeesusta Vapahtajakseni. Uskoni on aivan olematon. Ja kanssaihmisseni ovat varmaan samaa mieltä. Ei näy mitään hengellisen elämän merkkejä. Olen toivoton tapaus.”

Hetkinen. Olet unohtanut erään tärkeän asian. Herralla Jeesuksella ei ole yhtään toivotonta tapausta. Hänellä on toivoa meistä kaikista. Hän itse on se pelastuksen ja autuuden lähde, joka sanoo: ”Joka

janoaa, hän tulkoon minun tyköni ja juokoon.”

Jeesus tuli tällaiseksi pelastuksen lähteeksi elämänsä ja kuolemansa kautta. Golgatan keskimmaisella ristillä sotamiehen keihäs ja käsiin sekä jalkoihin isketyt naulat aukaisivat pelastuksen lähteet. ”Verivirtoihin upotettu maailman synti on nyt kokonaan. Ristin uhrissa vapautettu on nyt jokainen kahlehistaan.”

Vaikka teksti puhuu monikossa näistä pelastuksen lähteistä niin ei pidä ymmärtää, että niitä olisi useita. Kaupungissa voi olla tuhansia koteja ja vielä useampia vedenottopaikkoja mutta on vain yksi lähde, tai suuri yhteinen vesisäiliö. Samoin on hengellisessä mielessä. Pelastuksen lähteitä on vain yksi: Jeesus Kristus. Ei Pyhä Kaste ole uusi pelastuksen lähde. Se vie meidät vain tämän Jeesus-lähteen yhteyteen. Eikä Herran Ehtoollinen ole mikään uusi lähde. Siinä vain tuon autuuden lähteen anti, veri ja ruumis tuodaan oikein näkyvällä tavalla meidän nautittavaksemme syntiemme anteeksisaamiseksi. Lunastusveri puhdistaa meidät kaikista synneistämme. Muista tämä polvistuessasi ehtoollispöytäsi toveripäivillä.

Entä Jumalan sana, evankeliumi. Taaskin on kysymys vain samasta elämänveden lähteestä, joka pulputtaa Golgatalta armon ja anteeksiantamuksen sanomaa syntisille herättäen uskoa uskottomissa ja toivoa toivottomissa.

Vielä eräs asia. Jeesukseen uskovaa ihmistäkin voidaan eräissä mielessä sanoa pelastuksen lähteeksi. Jeesus itse sanoo: ”Se vesi, jonka minä hänelle annan, tulee hänessä sen veden lähteeksi, joka kumpuaa iankaikkiseen elämään.” Olkoon tulevilla toveripäivillämmekin paljon tällaisia liikkuvia elävän veden lähteitä, joilla on sanottavana ystävilleen hyvä sana rakkaasta Vapahtajastamme. Olkoon heitä paljon myös näillä toveripäivillä toverimerkkinsä saavien ja toveriliittoon liittyvien nuorten joukossa.

Ja vielä: ”Te saatte ammentaa.” Ei tarvitse yhtään odottaa ja työntää tuonnemaksi. Pyhä Henki sanan kautta kehoittaa ja antaa ammennusluvan nyt ja tässä. Samassa annetaan ammennusastiakin lahjaksi ja armosta. Usko tulee kuuntelemalla Jumalan sanaa. ”On uskon kautta pelas-

”Veren turviin”

Minulla on ollut sellainen jalo opettaja nuoruudessani, kun minulle kirkastui suuri ristinarmo, Kristuksen siunatussa sovitusveressä. Hän opetti minut erotessamme sanomaan ”veren turviin”.

Olen kerran lukenut pienen kirjan suurlta herätyssaarnaaja Moodylta, kirjaseen nimi oli ”Veri Vanhassa ja veri Uudessa liitossa”.

Tässä kirjassa tarkasteltiin Karitsan veren teitä halki monituhhat vuotisen Vanhan testamentin.

Moody sanoo näinkin: ”Aadam ja Eeva olivat paljon onnellisimpia ja turvatumpia paratiisin ulkopuolelle karkoitettuina Karitsan veren turvissa kuin jos he olisivat olleet ilman tämän veren turvaa paratiisissa”.

Jumala sulki äsken langenneet kiireesti poikansa pyhän sovitusveren turviin, rakentaen maailman ensimmäisen uhrialtarin ja uhraten maailman ensimmäisen veriuhrin tuon alttarin kivillä”. Niin on ollut tapettu Karitsa jo maailman alusta kaikkien perille kostuneitten pyhien taivaantienä, eipä ihme jos tuossa suositussa hengellisessä laulussa on nimenä ”Ikivanha tie”.

”Veri Jeesuksen meidät taivaaseen, täältä murheiden maasta vie. Sana ilmoittaa ihan tarkalleen, että sinne vain yks on tie”.

Tuo otsikosanamme saanee ehkä kirkkaimman Raamatun kohdan kalliopohjaiseen Israelin lasten ihmeellisestä pääsiäisyöstä Egyptissä. Silloin juuri teurastetun

tus ja usko armosta.” Vieläpä saamme tämän kaiken, ammentamisen, vastaanottamisen, uskomisen ja lähimmäistemme palvelemisen tehdä ilolla.

Tervetuloa toveripäiville! Jumalalla on varmaankin näillä päivillä juuri sinua varten varattuna siunaus. Sen tähden odotetaan lahjan saajaa saapumaan paikalle. ”Te saatte.”

O. S.

KUTSU

Loimaan Ev. kansanopiston toveriliiton

vuosikokoukseen

joka pidetään opiston suuressa luokassa lauantaina 11. pñä 3. 1972
klo 17.00. Kokouksessa käsitellään sääntöjen 4. pykälässä määrätyt asiat

Johtokunta

karitsan veri koitui turvaksi noille Israelin lapsille varmaa kuolemaa vastaan. On varmasti selvää, että jos joku Israelilainen järkiniekka ylen katsoi tässä järkyttävässä tilanteessa pyhän Jumalan määräyksen karitsan teurastamisesta ja sen veren käytämisestä juuri Jumalan määräämällä tavalla, ei meidän tarvitse epäillä etteikö hänkin saanut samaa rangaistusta kuin Egyptiläiset.

Rakas Toveriliittolainen ja lehtemme lukija. Oletko sinä, onko kallis kuolematon sielusi Jumalan Karitsan, Jeesuksen pyhän sovintoveren turvassa??

Oletko synnin ja maailman teillä haavoitettuna siipirikkona saanut jäädä tämän ainoan avun varaan, Jeesuksen verisovituksen varaan, joka tietää samaa kuin kaikkien syntiesi täydellistä anteeksiantamusta. Oletko juuri nyt nauttimassa suojaa ja turvaa tässä miljoonien halveksimassa ja tallaamassa veressä jossa miljoonat ovat sielunsa rauhan löytäneet. "Rienä haavoitettu sielu, Golgatalle ristin luo". Tämä kehoitus on samaa kuin, että saat juosta saatanan polttavia tulinuolia pakoon Karitsan haavoihin ja veren turviin.

Olethan kastettu ja olethan siinä saanut lahjaksi jo niin varahin koko Golgatan siunauksen. Saat Jumalan luvalla, jopa käskystä tarttua tähän ainoaan pelastuskeinoon, jonka Jumala rakkaudessaan meille

valmisti Pojassaan ja joka on kaikille tullut, koko maailmalle. Joh. 3:16.

Olisi kauheaa jos sielusi hukkuisi pelastettuna, jos tuhlaajalapsi ei palaisikaan koitiin Isän luo. Moni tekee itkien syntiä, sytleilee kauhistuneenakin voitetun saatanan karvaisia koipia vaikka sana sanoo ihan tarkalleen, että "synnin palkka on kuolema" ja, että "joka syntiä tekee, se on synnin orja".

Uskallatko toveriliittolainen yhä paatua, kerran aikanaan omassa opistotalvessasi ihanan taivaisen paisteen saatuaasi ja vaikka yhä on armonaika ja autuuden päivä sinulla.

Suosittelen sinulle, haavoitettu sielu toveripäiviä, jotka jälleen tulevat ja ovat maaliskuun toisena sunnuntaina.

Mitäs jos vaikka kuinka turtana ja maailman talvessa kohmettuneena päättäisit tulla? "Minä nousen ja menen Isän luo". Isä sulla on taivaallinen Jeesus veljesi armollinen, veren tie sinne vie. Tule toveripäiville, koitetaan siellä yhdessä tutkia sanaa ja sovintoveren armoa, että vieläkö meille kuuluu kaikesta huolimatta taivas aarteineen, saanko vielä tulla ja päästä Herran suosioon?

Rakas Pyhä Henki antakoon sinulle ja minulle ihanat toveripäivät, älä jää pois.

Sitten sana sinulle, joka uskossa tänään elät ja olet uskollisesti käynyt toveripäi-

villä. Oletko vieraantunut niiltä? Voit ehkä esittää syyksi sen, että ei ole enää oman talvesi väkeä toveripäiville tulemassa, ei enää niitä ystäviä joiden kanssa oli niin mukava käydä. Ei ole enää niitä opettajia, jotka silloin ja silloin olivat siellä vastaanottamassa. Esitätkö joitakin tällaisia syitä? Viime eduskuntavaaleissa meni niin- kuin meni ja siksi vain että muuten jalot isänmaataan rakastavat kansalaiset jäivät tuhansin määrin pois vaaliurnilta ja jokin este, ehkä hyvinkin vedenpitävä heillä raukoilla oli olevinaan. Jäädä pois näin tärkeästä isänmaan hetkestä, on sama kuin liittyä isänmaansa vihollisiin.

No samaa voin sinulle toveriliittolainen sanoa jos jätät pois ilman painavaa syytä toveripäiviltä. Juuri sinun laulusi, sinun mukana olosi sanan kuulian paikalla tarvitaan, sillä näin näytät esimerkiksi muille miten on tärkeätä Karitsan lipun väelle kerääntyä yhteisille leiritulille vartioimaan ristin kirkkautta ja oman sielunsa autuutta, se tuo varmaan jonkun arankin mukaasi, jota siellä toveripäivillä voit lähestyä ja rohkaista.

Veren turvalinna Jumalan sanassa on se "ritarilinna", jonka turviin saat Kristuksen ostama kruunupää juosta kiusausten ja syntien tulinuolia pakoon, juoksetko? vai jäätkö jumalattomuuden likakaivolla sammuttamaan janoasi?

Siis toveripäivillä tavataan, siihenasti, Veren turviin.

Kalle Jokinen

TOVERIPÄIVIEN JUHLAKUORO,

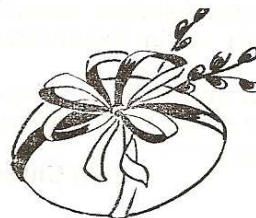
joka harjoittelee lauantaina opisto-
merkki-juhlan jälkeen välittömästi op.
Aino Vesamäen johdolla laulaa aina-
kin laulut: "Et hopealla kullalla",
"Yhtehenkö tulla saamme".

Toveriliitto

Kansanopiston käyneet ovat kaikkialla maassamme perustaneet omia toveriliittojaan. Ajatus on ollut erittäin hieno. On tunnettu tarvetta kokoontua yhteen ei vain yhdessä muistelevaan opiskeluaikoja, vaan myös rakentumaan Jumalan sanalla. Toveripäivät ovat vuodesta toiseen koonneet toveriliittolaisia opistolle sanan lähteille. Näin toivon mukaan saa taas pian tapahtua Toveriliiton tarkoituksena on ollut huolehtia jäsentensä hengellisestä elämästä, heidän kasvattamisestaan Jumalan armon tuntemisessa. Siinä on jalo tehtävä. Varmasti toveriliitto pystyisi tarjoamaan paljon useammille vastuullisia tehtäviä kuin nyt tapahtuukaan.

Jos ajatellaan toveriliittoa tänään, niin voidaan todeta, että viimeisimmät opistokurssit eivät ole erityisemmin innostuneet toveriliiton toiminnasta. Varmasti kaikki olemme yhtä mieltä siitä, että toveriliitto kaipaisi enemmän aktiivisia nuoria voimia kokeneiden voimien tueksi ja avuksi. Tässä onkin haaste kaikille toveriliitosta vastuuta ja huolta tunteville. Enemmän nuoria mukaan toimintaan. Toivoisinkin, että hyvät toveriliittolaiset lähettäisitte opisto-
lehteenne ajatuksia ja ideoita, kuinka toveriliiton toimintaa voitaisiin elvyttää ja mihin sen tulisi pyrkiä.

Kansanopisto on käsitetty suureksi kodiksi ja opistoväkeä perheenjäseniksi. Tämä kotiajatus alkaa hävitä opistoista. Tämä on havaittavissa kaikissa maamme opistoissa. Tämä ei koske ainoastaan opiskelijoita vaan myös opettajia. Opisto käsitetään yhä enemmän viralliseksi laitokseksi, oppi- ja työpaikaksi, johon ei si-

Havaintoja palvelusajaltani

Entisten oppilaiden kanssa täällä opistolla tavatessamme muistellaan tavallisesti entistä opistoaikaa sekä haastellaan nykyisistä opistokuulumisista. Olen ollut huomaavinani että kansanopistoasioista nykyisin keskusteltaessa sana "linja" on paljon esillä. Arkisten töitteni lomassa olen minäkin kiinnittänyt huomioni pariin "linjaan". Ne ovat olleet tässä opistossa jo kauan, kai alusta saakka.

Ensimmäisen näistä linjoista ovat muodostaneet oppilaat aina itsenäisesti. Sen linjan toiminta tapahtuu pääasiassa tuossa asuntolan käytävällä ja usein hiljaisuuden alkamisen jälkeen. Niiden äänien perusteella joita sieltä kuuluu sitä voisi kutsua vaikka "kiitolinjaksi". Kova kiire siellä tuntuu olevan.

Tavallisesti tämä linja on saanut keväällä hiljaisen lopun. Poikkeuksen teki viime kevät. Kuului olleen oikein viralliset lopettajaiset vappuaamuna.

Tuon ensimmäisen linjan tunnen läheiseksi asuntomme sijainnin vuoksi. Tämä toinen on muuten mieltäni lähellä. Tällä linjalla olevia varten on opistossa

sälly sen syvempiä arvoja eikä tunnesiteitä. Opistoon suhtaudutaan virallisesti. Opiskelija näkee opiston häntä tietyn ajan palvelevana, mutta hänellä ei synny opistoon sitä suhdetta, joka kodille on tyypillistä. Siksi ei enää kaivata toveriliittoa eikä opistoa. Ehkä tässä on eräs syy nuorten vähenemiseen. Syitä on varmasti muitakin.

Toveriliiton suurena tehtävänä näkisin myös jäsentensä juurruttamisen kunkin kotiseurakunnan vastuulliseksi jäseneksi. Seurakunta on tarkoitettu kaikille. Siellä taritvaan myös jokaisen toveriliittolaisen panosta. Näin onkin ilahduttavan monen kohdalla.

Tervetuloa toveripäiville. Tulkaa rukoillen. Siellä missä on paljon rukousta siellä on paljon siunausta.

Eero Uksulainen.

oma huonekin. Yläkerrassa, kirjaston vieressä. Hiljainen huone. Ajattelen nyt heitä jotka tahtovat muun kiireen keskeltä ottaa aikaa Raamatun lukuun ja rukoukseen. Erittäin juuri heitä jotka silloin esirukouksin muistavat tätä omaa opistoa.

On täällä joinakin talvina ollut oikein rukouspiirikin. Oppilaat ovat sitä keskenäänkin pitäneet. Varmaan täällä joka talvikin on jotakin yksityisiä hiljaisia esirukoilijoita Eivät nämä ole tahtoneet kasvaa itse esille, vaan pitää ohjeenaan Johanneksen sanaa "Hänen tulee kasvaa, minun vähetä".

Nämä esirukoilijat ovat kyllä vetämässä siunauksia opiston elämään. Ja kun näitä siunauksia saamme, silloin meidän laulumme ja puheemme saavat aivan uuden innon ja opisto aika koetaan etsikköaikana. Silloin tehdään parannusta synneistä ja koetaan evankeliumin voimaa. Silloin on opisto entistä paremmin hengellisen virkistyksen paikka myös ympäristölle.

He jotka näitä siunauksia pyytelevät, ovat opiston hyvät tukijat ja suuri rikkaus. Näen tällaisen "esirukoilijoiden linjan" alkavan täältä opistosta ja jatkuvan sinne ensimmäisellä vuosikurssilla olleisiin saakka. Varmaan myös useita opiston kannattajia ja tukijoita on tällä linjalla. "Siis te Jeesuksen ystävät armoitetut, kaikki uskossa vaeltakaatte . . ."

Tervehdin teitä virren 171 viidennen ja kuudennen säkeistön sanoilla.

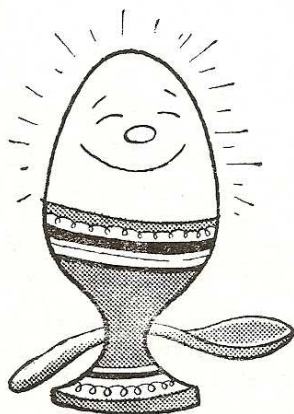
Toivo Puputti

Jumalan Pyhä Henki paljastaa

Jeesus vastasi ja sanoi hänelle: ”Totisesti, totisesti minä sanon sinulle: joka ei synny uudesti, ylhäältä, se ei voi nähdä Jumalan valtakuntaa”.

Kun tutustuu Martti Lutherin elämän vaiheisiin, selvenevät hänen taistelunsa vaiheet. Vaikka hän vietti hurskasta elämää luostarissa, ei hänkään oman pyhityksensä kautta tullut Jumalan armoa tuntemaan. Samoin on asia meidänkin kohdallamme. Emme saavuta Jumalaa oman pyhityksemme kautta. Jeesuksessa Jumala pyhittää syntisen ihmisen; armosta ilman omaa ansiota. Kun ihminen ottaa Jeesuksen syntiensä sovittajana vastaan, alkaa pyhitys hänen kohdallaan. Jumalan Pyhä Henki paljastaa ensin ihmisen syntisen tilan. Hän huomaa olevansa kadoituksen tilassa ja toivovansa pelastajaa. Silloin Kristus tulee pelastamaan synnin sihtoman ihmisen vapaaksi. Näin saa tuomittu ihminen uskossa jättää kaiken Hänen kannettavakseen. Näin ihminen tulee tuntemaan sen, että vaikka Jumala synnin tuomitseekin meissä, Hänen armonsa runsaus kirkastuu Jeesuksen kautta meille pyhitykseksi. Kun synti näin kuoletetaan meidän lihassamme, ei sillä enää ole käskyvaltaa meihin. Tästä myös seuraa se rauha minkä Jeesus lupaa. Rauhan minä jätän

Onnela 22. 2. -72

Rukouksen asemasta opistossamme

Keskustelimme tyttöryhmän kanssa rukouksesta ja sen asemasta opistossamme.

Rukous on puhetta Jumalan kanssa ennen kaikkea. Se ei saa olla tapa ei pelkkä muoto, eikä se myöskään saisi olla sidottu kellon aikoihin. Tosin on hyvä säilyttää perinteelliset ajat; aamu ja ilta, rukouksen aseman varmistamiseksi, mutta on syytä korostaa rukouksen todellista luonnetta.

Jeesus opetti rukoilemaan. (Luuk. 11 1—4) Itse Hän tarvitsi usein keskusteluhetkiä Isänsä kanssa. Hän nousi vuorelle yksinäisyyteen (Mark. 6:46, Luuk. 5:42, Luuk. 6:16) usein ottaen myös opetuslapsensa tai osan heistä mukaansa sanoen: Tulkaa yksinäisyyteen, autioon paikkaan ja levähtäkää vähän (Mark. 6:31, Luuk. 9:18).

Jeesus korostaa rukouksen luonnetta kehoittamalla rukoilijaa menemään kammioonsa ja olemaan yksin Jumalan edessä (Matt. 6:6) tehden täyttä totta vaikeissakin asioissa. Hän sanoo ettei ihminen voi vastaanottaa Jumalan siunausta ja anteeksiantoa jos hänellä on erimielisyyksiä lähimmäistensä kanssa. (Mark. 11:25) Jumalaa tulee rukoilla hengessä ja totuudessa. (Joh. 4: 15—24)

Herää kysymys: Onko ainoa oikea rukous se, minkä ihminen lausuu ollessaan kahden Jumalansa kanssa?

Eivätkö esimerkiksi raamattupiireissä ja muualla yhdessä lausutut rukoukset olekaan aitoja?

— Jos varhaisella apostolisella ajalla oli käytännössä, että yksi seurakunnan jäse-

teille: minun rauhani — sen minä annan teille. En minä anna teille, niinkuin maailma antaa. Älköön teidän sydämenne olko murheellinen älköönkä peljätkö.

Pyrkikäämme tätä rauhaa kohti!

K. Riihelä

Kiertäjät maan - SLEY-boys

Otsikko viittaa jotenkin meihin. Toimemme SLEY:n pojat = SLEY-boys. Haluamme kykymme ja taitojemme mukaan Jumalan johdolla tarjota apua seurakunnille järjestämällä nuorisoa — ja muita tilaisuuksia.

Ohjelmaamme kuuluu myöskin kiertää kaikki ev.kansanopistot, joissa pidämme ns. nuorisokurssit. Siihen sisältyy tiedotusta ns-työstä, raamatun käytöstä sekä

nistä toimi "esirukoilijana" lausuen sanat, joihin muut yhtyivät. Rukous oli spontaania ja yksimielistä. Ja siinä oli voimaa. (Apt. 4: 24—31)

Jeesus myöskin kehoittaa viettämään yhteisiä rukoushetkiä, luvaten, että jos kaksi teistä sopii jostain ja he anovat sitä niin he saavat sen (Matt. 18, 19) "Ja kaiken mitä te anotte rukouksessa uskoen, te saatte" (Matt. 21, 22).

On olemassa vaara, kuten keskusteluryhmämme totesi, että rukouksesta tulee tapa.

Joka aamun ja ilta kokoonnumme täällä opistolla hyvän perinteen mukaisesti yhteen, ja valvova opettaja enemmän tai vähemmän halukkaasti pitää hartauden. Usein selviämällä sillä, että lukaisee katkelman jostain kirjasta. Se miten oppilaat kuuntelevat ja seuraavat riippuu hartaudenpitäjän henkilökohtaisesta suhteesta Jumalaan.

Olisi varmasti suuri helpotus niin opettajille kuin oppilaillekin jos "rukoushetken vetäjäksi" useimmin ilmoittautuisi henkilöitä jotka todella halusta jakaisivat selvää ja nuorellekin ymmärrettävää sanaa.

Tässä on haaste teille! Toveriliittolaiset.

On syytä ajatella omaa suhdettaan rukoukseen, ja tulla sitten kertomaan meillekin tänne opistoon.

Raijamaija

musiikista. Kitaran soiton alkeiskurssi kuuluu myös ohjelmaan.

Toimimme ja kierrämme kaksin. Niinpä juttummekin on kaksi osainen.

Heikki:

Uusi hengellinen musiikki, mitä se on? Tällaisen otsakkeen valottaminen selittämällä on melko vaikeata. Niinpä olenkin aihetta kursseilla käsitellessäni käyttänyt saatavilla olevaa äänilevymateriaalia vastaamaan tähän kysymykseen. Tällöin jokainen kuuliija voi itse määritellä mitä on uusi hengellinen musiikki — "mieliä kun on niin paljon kuin miehiäkin".

Eräässä nuorisotapahtumassa Pohjanmaalla esitti "rautalankabändi" hyvin kovaäänisesti hengellistä musiikkia julistaen näin Kristusta. Tilaisuuden väliajalla kuulin keski-ikäisen mieshenkilön sanovan: "Kyllä tällä on oikeutensa yhtä hyvin kuin- esim. kirkkokuorolla esittää kristillistä sanomaa, kunhan ovat tosissaan asialla. Kummatkin julistavat samaa Kristusta, Vapahtajaamme." Niin, sama asia voidaan tuoda esiin eri tavoin.

Kaikissa hengellisissä lauluissa on huomioitava, että kirkas ristin sanoma tulisi tavalla tai toisella esiin. Jossain uusissa lauluissa tapaa sellaisia sanamuotoja ja jopa asiapitoisuuttakin, jota meikäläinen ei menisi allekirjoittamaan. Samalla kun olemme suvaitsevaisia ja myötämielisiä evankeliumin eteenpäin viemiselle uusin keinoin, saamme olla myös kriittisiä. Vähemmän hyväksyttävät laulut ovat aiheuttaneet monesti sen, että on kaivettu esiin vanha laulut, joista tietää, että sanoma on selvä, Kristus keskeinen. Eikä olekaan ollekaan huono asia että näin on käynyt. Mutta ei meidän silti tarvitse uusille lauluille näyttää oikopäätä stop-merkkiä.

Lauluyhtye Henkseleissä laulaessamme huomasimme kuinka hyvä on laulaa sekä uusia että vanhoja lauluja. Uusissa lauluissa on se etu, että sanoja joutuu kuuntelemaan, koska ne ovat oudot.

Vanhojen laulujen sanat saattavat olla taas niin tuttuja, ettei niitä laulaessa ajatella.

Siionin Kanteleen iloiset laulut ovat jääneet aivan liiaksi syrjään monessa paikassa. Näkisin, että nyt tulisi mahdollisimman monen edistää SK:n laulujen tuntemusta

Opiston kuulumisia

Kevätlukukausi on jo hyvässä menossa. Opiskelu on sujunut suunnitelmien mukaan. Pakkasista huolimatta mieli on pyssynyt lämpimänä ja halu uuden oppimiseen korkealla.

Helmikuussa pidettiin opistollamme vanhempien päivä ja sen yhteydessä kodin ja kasvatuksen juhla. Tässä tilaisuudessa oli puhujana mm. lääninrovasti Nuottamo. Päivän aikana kävi selvästi ilmi vanhempien ja kasvattajien huoli nuorten tulevaisuudesta ja heidän selviämistään elämän ristipaineissa. Opistolta vanhemmat toivoivat sitä, että heidän lapsensa juurtuisivat elämän sanaan ja oppisivat tuntemaan Jeesuksen omana Vapahtajanaan. Tämä on ollut evankelisen kansanopiston keskeisin tehtävä koko ajan ja näin tulee olemaan vastakin. Nöyrin mielin me opiston opettajat otamme tämän toivomuksen vastaan ja yritämme tehdä voitavamme.

Hiihtojoukkueemme kävi perinteisen kil-

pailun Loimaan kauppaoppilaitoksen kanssa. Kilpailusta palasimme vähän samalla mielellä kuin suomalaiset mieshiihtäjät Sapporosta. Saimme kirkkaasti selkäämme sekä naisten että miesten sarjassa. Paras opiston mieshiihtäjä pääsi neljänneksi, mutta nopein tyttömme jätettiin peräti kuudenneksi. Näin molemmat kiertopalkinnot jäivät kauppaoppilaitokselle. Lohduttukseksi jäävät sanat, tärkeintä ei ole voittoa vaan ottaa osaa. Aina voi toivoa parempaa tulevaisuutta.

Helmikuun viimeisessä viikonvaihteessa järjestettiin opistollamme nuorisotilaisuus, jossa olivat mukana mm. SLEY-Boys Heikki ja Markku sekä nuorten musiikkiyhtye Con Brio. Illan aiheena oli "Et ole yksin." Tästä aiheesta kertoivat puheenvuorot ja reippaat laulua, joita korkeatasoinen vieraileva yhtye esitti. Emme ole yksin. Jeesus on meidän ystävämme ja hän haluaa antaa meille myös toisia ihmisiä ystäviksi. Meillä kaikilla oli siellä niin mukavaa.

Maaliskuun alussa menemme Kiteelle evankelisten opistojen talvipäiville. Siellä yritämme parantaa hiihtosuoritustamme. Maaliskuussa vierailee opistossamme sveitsiläinen tohtori Wartenweiler.

Nuorisotyön kuulumisia

Tulin juuri oppitunnilta, jossa oppilaiden kanssa keskusteltiin kristillisen nuorisotyön päämäärästä. Vastauksia tuli useitakin. Mikä sinun mielestäsi on tuo päämäärä? Olet ehkä huomannut, että lehtien palstoilla kirjoitellaan usein ko. asiasta. Syytä siihen, että päämäärästä keskustellaan on useitakin. 1) Ennen usko Kristukseen riitti yhteiseksi päämääräksi, 2) Kristillinen nuorisotyö on irtautunut muusta nuorisotyöstä, 3) Kristillinen nuorisotyö on irtautunut muusta seurakunta työstä, 4) On erilaista teologiaa.

On perin valitettavaa, että Kristus on meidän aikanamme jaettu, ei ole ihme, että nuorisotyön kohdalla on erimielisyyttä päämääräkysymyksessä. Toiset korostavat lähimmäiskristillisyyden merkitystä, jotkut kasvattavan kristillisyyden merkitystä ja eräät ratkaisukristillisyyden oikeaoppisuutta. Kristittyinä meidän tehtävämme ei ole irroittautua omaksi ryhmäksemme,

ja suositella sitä laulettavaksi niin kuin muitakin laulukirjoja. Tämän ajan ahdistunut ihminen erityisesti tarvitsee vapautusta ja lohdutusta, joka on lähtöisin Jumalasta ja Hänen evankeliumistaan. Tämä on meille ilmoitettuna Raamatussa. Ilosanoma ihmisille, että Jeesus Kristus kantaa meidän kaikkien synnit ja huolet, kaiken mikä meitä painaa ja tuo jokaiselle henkilökohtaisesti syntienanteeksiantamuksen. Tästä ilosanomasta saamme riemuiten kiittää ja laulaa jo täällä ajassa. Se on meille etuoikeus. Uskothan sen!

"Kiitosmielin tahdon laulaa, kun mä uskon Jeesukseen. Hän mun kurjan verelänsä ostanut on itselleen... Sk

Musiikkikin on Jumalan antama lahja. Käyttäkäämme sitä Hänelle ylistykseksi kiitokseksi ja kunniaksi.

Heikki Lehtonen

vaan etsiä keinoja ja mahdollisuuksia yhteiselle toiminnalle. Meillä on yksi ja sama Vapahtaja ja evankeliumi Hänestä, jonka julistaminen on annettu kaikille kristityille tehtäväksi. Se on riemullinen etuoikeutemme. Siksi vain evankeliumin olemuksesta käsin me löydämme vastauksen päämäärään. Apostolinen uskontunnustuksemme puhuu Isästä luoja, Pojasta lunastajana ja Pyhästä Hengestä seurakuntayhteyden luoja. Näiden yhteistyönä syntyy vastauksemme. Kristillisen nuorisotyön päämääränä on: pelastettu aikuinen ihminen, joka elää jatkuvassa seurakuntayhteydessä. Näin hän on kokonainen ihminen, joksi Jumala on meidät kaikki tarkoittanut.

Miksi tällaisista ongelmista kirjoittelen opistolehteenne? Siksi, että yhdessä näkisimme evankeliumin valtavan merkityksen tämän hetkessä nuorisotyössämme. Evankeliumin tähden meillä on lupa uskoa erehdykset anteeksi ja luottaa siihen voimaan, joka saa vakuutetuiksi aikamme nuoren parhaimmasta elämän vaihtoehdosta. Elämästä Jeesuksen omana.

Ja lopuksi muutamia Evankeliumiyhdistyksen nuorisotyön suur tapahtumia. Musiikki messut 17—18. 6. Kauhajoen ev. opistolla, Sley:n kesäjuhlat 29. 6.—2. 7. Lappeenrannassa, Valtakunnalliset nuorten kesäpäivät 4—6. 8. Karstulan opistolla, EYL:n kesäkokous 18—20. 8. Muurlan opistolla ja täällä omalla opistollanne tapahtuu suurta 3—4. 11. Silloin on Etelä-Suomen suuri nuorisotapahtuma. Tulkaahan mukaan.

Markku Niemelä

Muistakaa ystäviänne

käyttäen Loimaan Evankelisen
Kansanopiston Kukkaisrahaston

**surunvalittelu- ja onnittelu-
adresseja**

Kumarrutko?

*Käsitätkö, että siinä
lepää Poika Jumalan,
vapahtaja, lunastaja
sukukunnan surkean?*

*Kumarrutko, hiljennytkö
eessä tämän ihmehen?
Tunnustatko omaksesi
Seimen lapsen, Jeesuksen?*

*Palveletko nöyryn mielin
häntä täällä uskossa,
kunnes kerran täysin kielin
kiität häntä taivaassa?*

E. P. P.

Perheuutisia

VIHITTYJÄ :

Avioliittoon vihitty 26. 12. 1971 Asikkalan pappilassa maanviljelijä Pentti Juhani Leiramo Iitistä ja kodinhoitaja Kaarina Margit Nygård Ikaalisista.

Tilitys

Opistolle saapuneista juhlatuloista ja lahjoituksista

Kirsti Perämäki 144,00, Kanta-Loimaan srk kolehti 54,87, Koski Tl kunta avustus 100,00, Tarvasjoen kunta 20,00, Ypäjän Ev. yhdistys 200,00, Raison srk. avustus 70,00, Turun Lutherkirkko kolehti 141,00, Ypäjän srk avustus 100,00, Koski Tl kolehti 43,33, Kauhanojan (Markkula) kolehti 91,27, Vampulan opistoilta 97,75, Forssan srk kolehti 299,44, Loimaan kaup.srk kolehti 132,17, Kauhanojan opistoilta 100,00, Huittisten srk kolehti 82,03.

Sydämelliset kiitokset kaikista lahjoituksista jotka tulevat suureen tarpeeseen.

Kesäkursseja

kaikenikäisille järjestää
Loimaan Evankelinen Kansanopisto 1972.

TOUKO—KESÄKUU

1. Käsityökurssi, ompelua ja kudontaa 15. 5.—27. 5.
2. Kotitalouskurssi, ruuanlaittoa ja käsitöitä 29. 5.—17. 6.
3. Mt ajon korjaus- ja hitsauskurssi 5. 6.—22. 6.
4. Kielikurssi, englantia, ruotsia ja saksaa 5. 6.—22. 6.
5. Leiririppikoulu 5. 6.—18. 6.

HEINÄ — ELOKUU

6. Kesäkotit (Täyshoito) 23. 6.—15. 7.
7. Eläkeläisten leiri I 17. 7.—22. 7.
Eläkeläisten leiri II 24. 7.—29. 7.
8. Pohjoismainen Nuorisoleiri 31. 7.—5. 8.
9. Kehitysvammaisten kurssi 7. 8.—19. 8.

Käsityö-, kotitalous-, moottoriajoneuvojen korjaus- ja kielikursseilla voi opiskella myös yhden tai useamman viikon jaksoina. Kurssimaksu 50,— viikko paitsi kielikurssi, josta sovitaan erikseen.

Pyydetessä lähetämme esittelylehtisen ilmaiseksi. Hakemukset ja tiedustelut os. Loimaan Ev. Kansanopisto, puh. 923-87 217.

Varaa opiskelumahdollisuus ajoissa.

10 parasta lehti- asiamiestä v. 1972

- 1) Kaarina Maine, Vampula 51 vsk., 2) Senja Seppälä, Loimaan kaupunki 40, 3) Eino Erelä, Alastaro 40, 4) Pirkko Härmälä, Loimaa 38, 5) Toini Steenari, Ruotsi, Borås 30, 6) Pirkko Jaakola, Turku 30, 7) Heikki Lehtimäki, Lempäälä 30, 8) Raija Sulonen, Kaarina 30, 9) Rea Yli-Uotila, Loimaa 28, 10) Veini Tähtinen, Forssa 22.

LEHDEN POSTISIIRTOTILI n:o Tu 40776

LOIMAAN EVANKELISEN KANSANOPISTON LEHTI

Toimituskunta: Eino Erelä, Pirkko Jaakola, Pirkko Härmälä, Eino Kunnastie sekä toimittaja.

Toimittaja: Eero Uuksulainen
Osoite: Loimaa, Kansanopisto
Puhelin: 87 217

Lehti ilmestyy v. 1972 vähintään viitteenä numerona. Tilausmaksu on 4:—.

